

“Over twee jaar mag ik een smartphone. Dan wil ik een club op maandagmiddag oprichten en jij moet ook in die club.”

“Ah, wat een bijzonder idee! Wie komt er nog meer in je club en wat gaan we dan doen met die club?”

“Geen flauw idee, maar houd over twee jaar de maandagmiddag al wel vrij. Zou je al een agenda kunnen kopen voor over twee jaar? Je moet niet vergeten dat je dan met mij die club hebt.”

We gaan spelen, maar iedere vijf minuten begint Kiki weer over de club waarvan het geestelijk brein en toekomstig oprichter zelf nog niet weet wat het doel is.

We horen de voordeur dichtslaan, Kiki's moeder gaat haar jongere zusje naar hockey brengen. Meestal is dat het moment waarop Kiki's woordenbrij weer op gang komt. Waarschijnlijk omdat ze voelt dat ze niet meer afgeluisterd wordt door haar moeder. Ook ik voel me rustiger als haar moeder er niet is. Zodra er meer dan tien seconden geen pianogepingel te horen is, voel ik me toch al snel een pianodocent die haar taak niet serieus neemt. Nu haar moeder er niet is, praten we even, maar na een paar minuten zeg ik dat ze nu een tijdje moet blijven doorspelen. Praten doen we over twee jaar wel, tijdens de wekelijkse clubmiddag op maandag.

Ik vraag haar een bepaalde passage vijf keer achter elkaar te spelen. Ze zegt dat ze dat gaat doen, maar dat ze me daarna iets “geheimzinnigs” wil vertellen. Na vijf keer pingelen zegt ze dat ik het er met niemand over mag hebben, wat ze me gaat vertellen. Om haar uitspraak kracht bij te zetten, kruist ze haar onderarmen over elkaar, zodat die een grote X vormen.

“Mijn moeder mag het echt, echt, écht niet weten. Echt Niet. Dus écht níet! Ook al weet ze het al.” Ze haalt diep adem en begint aan haar onthulling.

“Weet jij wat tietes zijn?” vraagt ze een beetje beschaamd en ingetogen.

Ik vraag of ze tietes bedoelt, maar aan haar gezicht lees ik af dat ze niet weet of ik nou wel hetzelfde bedoel als waarover zij het net had. Ik wijs op mijn eigen tietes. Ze kijkt opgelucht. We zitten op hetzelfde spoor.

Ze gaat verder met haar bekentenis: "Die heb ik dus."

Ik ben erg verbaasd en ik vraag of ze het zeker weet. Ze is nog zo jong, acht!

"I'm not flat, you know!"

Nu haar moeder weg is en ze zich ogenschijnlijk niet druk maakt over de webcam, grijpt ze haar kans en wil ze alles weten over Vrouw Worden. Ze vraagt zich af of ik ook "bloed in mijn onderbroek doe." Ik zeg haar dat dat bij mij ook het geval is.

"Dus jij doet daar ook aan mee?"

Ik zeg dat ik niet zoveel keuze heb, dat dit je meestal gewoon overkomt als je een vrouw bent. Ze kijkt me vol ongeloof aan. Alsof het haar tegenvalt dat ik ook meedoe aan deze onbegrijpelijke en smerige modegril. Ze vindt het minstens zo fascinerend, want ze wil er alles van weten.

"Kun je wel fietsen met bloed in je onderbroek?"

"Ja, absoluut. Ik kom hier toch iedere week met de fiets? Ik ben ook wel eens ongesteld, zo heet dat als je bloed in je onderbroek doet. Of eigenlijk doet mijn lichaam dat voor mij, dat gaat automatisch. Soms heb ik niet eens door dat het bloeden al is begonnen, totdat ik naar de wc ga."

Ze kijkt me minstens tien tellen in stilte aan. Deze onthulling moet blijkbaar even tot haar doordringen.

Dan zegt ze opeens: *"Wayo!"* Dus je hebt soms een geheim in je broek?!

"Ja, misschien. Maar je mag me iedere week opnieuw vragen of ik ongesteld ben, dan zal ik eerlijk antwoorden. Dat komt ook goed uit, dan hoef ik meteen geen geheim meer mee te dragen."

"En is het nou echt zo dat als een jongen en een meisje bij elkaar in bed liggen, er een baby komt?"

"Ja, dat zou kunnen, maar dan moet er wel meer gebeuren dan alleen maar bij elkaar in bed liggen. Daar kom je zeker wel achter als je ouder bent."

Ik houd het hierbij, want het oog van de webcam kijkt me onverbiddelijk aan.

TERUGBLIK: DE GIJZELING VAN MIJN FIETS

Tien jaar lang reed ik vijf dagen per week van leerling naar leerling op de fiets. Iedere (muziek)docent aan huis zal het herkennen; als je een blok lessen buitenshuis hebt, dan is het belangrijk om op het juiste tijdstip te vertrekken en geen seconde later. Als een les te laat zou beginnen, dan zou die ook later moeten eindigen. Veel leerlingen hadden direct na de les scouting, huiswerkbegeleiding, hockey, paardrijden, atletiek... Uitlopen was daardoor *out of the question*. Mijn specialiteit op de toetsen is timing en in het dagelijks leven is dat niet anders. Ik ben een punctuele scherpschutter.

Als controlfreak heb ik mijn bijna militaristische secondeplanning altijd goed kunnen naleven, tot die ene dag in een drukke straat, waar de fietsen bijna velg aan velg geparkeerd staan. Daar lukte het mij niet om op tijd weg te fietsen.

Naast mijn fiets stond een fatbike. Helaas was het zeer robuuste kettingslot lang genoeg om niet alleen de fatbike te omvatten, maar ook mijn fiets als bijvangst te gijzelen. Bij deze tegenvaller had ik drie meevallers:

Ten eerste: de les hierna was al afgezegd, dus ik had een uur de tijd om deze *outdoor escape game* op de fiets op te lossen. Dit zonder er ook maar een cent voor te hoeven betalen, want naar dat geld kon ik sowieso al fluiten.

Ten tweede: de eigenaar van de fatbike zou vast niet ver weg zijn, anders zou degene met deze royale ketting zijn dure fiets hier niet achtergelaten hebben. Ik hoefde hem of haar alleen nog maar te vinden.

Ten derde: mijn fiets was gegijzeld aan de remkabel, niet aan het frame.

Ik drukte op de intercom van een willekeurig hoog huis, vlak naast het fietsenrek. Lang niet iedereen beantwoordde mijn belletje. Toch ging ik door. Die fatbiker zou zich toch vast wel ergens verschansen? Na een paar minuten wachtte ik niet meer totdat ik iemand via de intercom hoorde terugpraten. Er bevonden zich zoveel deurbellen in